

Becca King heeft een zeldzame gave –
en die is levensgevaarlijk...

elizabeth
george

Het Fluistereiland
Boek 2

IK WEET WAT
JE DENKT

Over het boek

Becca King heeft een zeldzame gave -- en die is levensgevaarlijk

In *Stormgevaar* was Jenn McDaniels, een meisje dat enorm met zichzelf in de knoop zat, Becca's eerste echte vijand. Haar ouders hebben een winkel in aas voor de visserij op het zuidelijke puntje van het eiland. Becca gaat er werken om geld te verdienen en om Derric te helpen, die nog steeds niet hersteld is van zijn verwondingen. Maar als Becca voor haar werk moet leren duiken wint ze het respect van Jenn, en er bloeit een vriendschap op tussen de meisjes.

Tijdens een van haar duiktochten doet Becca een schokkende ontdekking. Maar wat ligt er onder water dat zo angstaanjagend is?

Ik weet wat je denkt is het tweede boek in de razendspannende serie *Het Fluistereiland*.

Over de auteur

Elizabeth George is de auteur van zestien boeken in de Inspecteur Lynley-reeks, waaronder het in februari 2012 verschenen *Een duister vermoeden*. Afgelopen najaar verscheen *Stormgevaar*, het eerste boek in de young adult-serie *Het Fluistereiland*.

Van dezelfde auteur

Afrekening in bloed
Zand over Elena
De verdwenen Jozef
Waar rook is...
Klassemoord
Mij is de wrake
Totdat de dood ons scheidt
In handen van de vijand
In de ban van bedrog
Wie zonder zonde is...
Verrader van het verleden
Zijn laatste wil
In volmaakte stilte
Een onafwendbaar einde
In wankel evenwicht
Lichaam van de dood
Een duister vermoeden
Stormgevaar

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Elizabeth George

Het Fluistereiland - Boek 2

Ik weet wat je denkt

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

The Edge of the Water

Copyright © Susan Elizabeth George, 2013

Vertaling

Fanneke Cnossen

Omslagbeeld

© Stephen Carroll/Trevillion Images + Arcangel Images

Omslagontwerp

Twelph.com

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 90 229 9981 3

NUR 285

*Voor Gail Tsukiyama, dierbare jongere zus,
die het idee voor dit verhaal heeft aangereikt.*

*Al wat ik heb gedaan, deed ik voor jou,
voor jou, mijn lieve; jou, mijn dochter,
die niets weet van eigen afkomst...*

— William Shakespeare, *The Tempest*

Deel 1
Deception Pass

Cilla's wereld

Ik was twee toen ik bij mijn ouders kwam, en de enige herinneringen die ik van vóór mijn herinneringen aan hen heb zijn als dromen. Ik word gedragen. Er is water in de buurt. Ik heb het koud. Iemand rent met mij in zijn armen, mijn hoofd drukt zo hard tegen zijn schouder dat het bij elke stap pijn doet. En ik weet dat die iemand een hij is, door de manier waarop hij me vasthoudt. Want mannen weten van nature niet hoe ze iemand vast moeten houden.

Het is nacht en ik herinner me lichten. Ik herinner me stemmen. Ik weet nog dat ik ril van angst en nattigheid. Dan wordt er iets warmes om me heen gelegd, waardoor het rillen ophoudt, en ik val in slaap.

Daarna, in een volgende dromerige flits, zie ik mezelf ergens anders. Een vrouw zegt tegen me dat zij nu mama is en wijst naar een man wiens gezicht boven dat van mij opdoemt, en hij zegt dat hij nu papa is. Maar ze zijn niet mijn ouders en dat zullen ze ook nooit worden, net zoals de woorden die ze uitspreken niet mijn woorden zijn en dat ook nooit zullen worden. En dat is de oorzaak van mijn probleem.

Ik praat niet. Ik loop, wijs en kijk alleen maar. Ik red me door te doen wat me gezegd wordt. Maar ik ben bang voor dingen waar andere kinderen niet bang voor zijn.

Het bangst ben ik voor water en dat is vanaf het allereerste begin een dilemma. Want ik woon met mijn mama en papa in een huis dat hoog op een klif staat, kilometers boven het water, en als ik uit de ramen van dat huis kijk, is water het enige wat ik zie. Daardoor wil ik me verstoppen in huis, maar als kind gaat dat niet als je naar de kerk moet en dingen met je familie moet doen, en naar school moet als je ouder bent.

Die dingen doe ik niet. Ik probeer het wel, de mama en papa doen hun best om me zover te krijgen, en andere mensen ook. Maar niemand van hen krijgt het voor elkaar.

Dat is de reden waarom ik uiteindelijk heel ver weg terechtkom, op een plek waar ik niet word omringd door water. Er zijn mensen die tegen me aan duwen. In me prikken. Ze praten over me alsof ik er niet bij ben. Ze kijken op video's naar me. Ze laten me plaatjes zien. Ze stellen me

vragen. En intussen zeggen ze steeds: ‘Dóé iets aan haar, daarom hebben we haar hier gebracht,’ maar de woorden betekenen niets voor me. Maar in de klank van de woorden hoor ik een soort afscheid.

Dus blijf ik op een plek waar geen water is en waar ik de belangrijkste dingen leer die bij het menselijk leven horen. Ik leer om mezelf te was- sen en te voeden. Maar daarmee houdt het wat betreft leren wel op. Als ik een eenvoudige taak krijg, kan ik die uitvoeren als me precies wordt verteld wat ik moet doen, en daardoor begrijpt iedereen wel dat er met mijn geheugen niets mis is. Maar dat is dan ook het enige wat ze snap- pen. Dus noemen ze me hun mysterie. Het is een zegen, zo zeggen ze, dat ik tenminste nog kan lopen, eten en mezelf kan verzorgen. En dat, zo zeggen ze, is reden voor een feestje.

Dus keer ik ten slotte naar de mama en papa terug. Iemand verklaart: ‘Je bent nu achttien. Is dat niet geweldig?’ En hoewel die woorden me niets zeggen, begrijp ik er wel uit dat de zaken anders gaan worden. Blijft er alleen nog een ritje met de auto over, op een bitterkoude ochtend in januari, en een picknick om te vieren dat ik weer thuis ben gekomen.

We gaan naar een park. Voor mijn gevoel moeten we heel lang rijden om er te komen. We steken een hoge brug over en de mama roept: ‘Doe je ogen dicht, Cilla! Daarbeneden is water!’ Ik doe wat ze zegt en al gauw laten we de brug achter ons. We rijden tussen bomen door die hoog de lucht in steken en we volgen een bochtige weg, steeds verder en verder omlaag, die bedekt is met naalden die door de winterstormen van de cederbomen zijn gewaaid.

Onder aan de weg is een parkeerplaats voor auto’s. Er zijn picknickta- fels. En de mama zegt: ‘Wat een heerlijke dag voor een picknick! Ga jij maar naar het strand kijken, Cilla. Ik weet dat je graag naar het strand kijkt.’

De papa zegt: ‘Ja. Kom mee, Cill,’ en als hij naar een dichtbegroeid stuk vol struiken met glanzende bladeren onder de bomen sjokt, loop ik ach- ter hem aan naar een pad dat door de struiken heen snijdt. Hier loopt een spoor, deels zand en deels aarde, en we gaan onder de cederbomen en sparren door, rakelings langs varens en zwerfkeien, en uiteindelijk komen we op het strand.

Ik ben niet bang voor stranden, alleen voor het water dat eraan grenst. Ik ben dol op stranden, met hun ziltige geuren en de dikke, kruipende slangen van zeewier die eroverheen glibberen. Hier ligt wrakhout dat door het water is gladgeschuurd. Hier zijn grote zwerfkeien waar je over- heen kunt klimmen. Hier vliegt een adelaar hoog in de lucht, een zee- meeuw krijst en een dode baars ligt in de kille, hardvochtige zon.

Ik blijf bij deze vis staan. Ik buk me om hem te inspecteren. Ik buk me nog verder om eraan te ruiken. Mijn ogen gaan ervan prikken.

De zeemeeuw krijst opnieuw en de adelaar roept. Die duikt en scheert door de lucht en ik volg zijn vlucht met mijn blik. Naar het noorden vliegt hij, en dan verdwijnt hij hoog boven de bomen.

Ik kijk of hij terugkeert, maar de vogel is weg. Net als, zo zie ik, de papa die me tussen de bomen door naar dit strand heeft gebracht. Hij was blijven staan waar het bospad overgaat in het zand. Hij had gezegd: 'Ik denk dat ik een kankerstokje opsteek. Niks tegen haar zeggen, hè, Cill?' Maar ik ben doorgelopen. Hij is misschien naar de auto teruggegaan voor de beloofde picknick, en nu ben ik alleen. Ik houd niet van alleen zijn of de nabijheid van het water. Ik haast me terug naar de plek waar de auto geparkeerd staat.

Maar die is ook weg, net als de papa. Evenals de mama. Op de plek waar we zouden picknicken staan op de grijze, mossige tafel onder de bomen slechts twee dingen. Het ene is een in plastic verpakte sandwich. Het andere is een kleine koffer op wieltjes.

Ik loop naar die voorwerpen toe. Ik kijk om me heen. Als altijd kijk ik, observeer ik en wijs. Maar op deze plek is er niemand die op me reageert.

Hier, waar dit ook mag zijn, ben ik alleen.

1

Als mensen zeiden: ‘Geld is ook niet alles,’ wist Jenn McDaniels meteen twee dingen over hen. Ten eerste waren ze nooit arm geweest. Ten tweede hadden ze er geen flauw benul van hoe het was om arm te zijn. Jenn was arm, dat was ze alle vijftien jaren van haar leven geweest en ze had er heel wat meer dan een beetje benul van wat je allemaal moest doen als je geen geld had. Je kocht je kleren in de kringloopwinkel, je moest karige maaltijden van de voedselbank in elkaar draaien en als er iets op je pad kwam waardoor je ook maar de kleinste kans had om te voorkomen dat je je beddenlakens als gordijnen moest gebruiken en een leven vol tweedehandsspullen moest leiden, dan ging je door roeien en ruiten.

Dat was ze van plan op de middag dat Annie Taylor haar leven in reed. Jenn zag al aan de wel heel mooie zilverkleurige Honda Accord dat Annie Taylor niet op het eiland Whidbey thuishoorde – mijn god, de auto was zowaar schoon! – en anders had ze het wel gezien aan de kentekenplaten uit Florida. Maar ook aan Annie Taylors trendy kleren en haar uiterst modieuze rode stekeltjehaar. Annie stapte uit de Accord, zette een hand op haar heup en zei tegen Jenn: ‘Dit is toch Possession Point?’ en ze keek met gefronste wenkbrauwen naar de hindernisbaan die Jenn over de hele lengte van de oprit had uitgezet.

Deze hindernisbaan was Jenns grootste kans om te ontsnappen aan lakengordijnen voor de ramen en tweedehandsspullen. Het was ook haar kans om aan het hele eiland te ontsnappen. De baan bestond uit blikdeksels, kapotte toiletbrillen, aasemmers, boeien en gescheurde reddingsvesten, allemaal in plaats van pylonnen die ieder ander kind – een kind met geld, bijvoorbeeld – voor een oefensessie zou hebben gebruikt. Ze was van plan geweest om minimaal een uur over deze hindernisbaan op en neer te dribbelen. Over een paar maanden zouden er oefenwedstrijden worden gehouden voor het All Island-meisjesvoetbalteam en Jenn wilde geselecteerd worden. Centrale middenvelder! Een vlammenmeid met een fabelachtige snelheid! Een onbetwiste wendbaarheid! Haar toekomst verzekerd! Studiebeurs, ik kom eraan... Alleen stond op

dat moment Annie Taylors auto in de weg. Of Jenn stond Annie in de weg; het was maar net hoe je het bekeek.

Jenn zei ja, dit was Possession Point en ze maakte geen aanstalten om de weg vrij te maken zodat Annie kon doorrijden. Eerlijk gezegd zag ze het nut er niet van in. Die vuurtoren hoorde hier duidelijk niet thuis en als ze naar het uitzicht wilde kijken – wat trouwens niet veel voorstelde – dan ging ze maar te voet naar het water.

Jenn dribbelde zwenkend en schijnbewegingen makend met de voetbal naar een kapot toiletdeksel. Ze voerde een paar slimme bewegingen uit om haar tegenstanders op het verkeerde been te zetten. Ze wilde net de bal langs een vuilnisbakdeksel werken toen Annie Taylor riep: ‘Hé! Sorry? Weet je misschien... Ik ben op zoek naar Bruce McDaniels.’

Jenn bleef staan en keek achterom. Annie voegde eraan toe: ‘Ken je hem? Hij zou hier wonen. Hij heeft een sleutel voor me. Ik ben Annie Taylor, trouwens.’

Jenn pakte met een zucht de bal op. Ze kende Bruce inderdaad. Bruce was haar vader. Toen ze hem voor het laatst had gezien, was hij ondanks de vroege februarikou op de voorveranda bezig geweest om vijf verschillende zelfgemaakte brouwsels te proeven. Hij had de biertjes naast elkaar op het verandahek gezet zodat hij ‘van elk ervan de schuimkraag kon bewonderen’, en ze vervolgens achterovergeslagen. Hij brouwde bier op zijn eigen terrein, in een schuur die hij zo stevig op slot hield dat het wel Fort Knox leek. Als hij niet aan het brouwen was, verkocht hij spullen onder de toonbank. En als hij dat niet deed, verkocht hij aas aan vissers die zo roekeloos waren om hun boten aan zijn gammele steiger te wagen.

Toen Annie Taylor het over een sleutel had, dacht Jenn eerst dat haar pa zijn Fort Knox-bierbrouwschuur aan een vreemde ging overdoen. Maar toen voegde Annie eraan toe: ‘Er staat hier toch een caravan? Daar ga ik een tijdje in zitten. De man van wie ik hem huur – Eddie Beddoe? – zei dat Bruce de sleutel had. Dus, is hij in de buurt?’ Ze gebaarde naar de hindernisbaan. Jenn knikte van ja, maar ze dacht dat Annie vast een andere caravan bedoelde, want niemand kon in die bouwval wonen, die al zo lang ze leefde vlak bij Jenns huis stond.

Annie zei: ‘Geweldig. Dus, als je het niet erg vindt...? Kan ik...? Nou ja, mag ik die rommel weghalen?’

Jenn begon haar obstakels naar de zijkant van de landweg te schoppen. Annie kwam haar helpen maar liet de motor van de Honda draaien. Ze was lang – maar aangezien Jenn een meter vijfenvijftig was, was ongeveer iedereen lang – en ze had heel veel sproeten. Ze droeg kleren die

leken op iets wat ze onderweg naar het eiland in Bellevue had gekocht: strakke spijkerbroek, laarzen, coltrui, parka, sjaal. Ze zag eruit als een advertentie voor het buitenleven in de staat Washington, alleen was wat zij aanhad voor een echt buitenmens veel te overdreven. Jenn vroeg zich onwillekeurig af wat Annie Taylor hier in godsnaam deed, behalve dan dat ze voor de politie op de vlucht was.

Met de voetbal onder haar arm liep Jenn achter Annies auto aan naar het terrein waar de caravan stond. Ze wilde haar reactie weleens zien als Annie die in het oog kreeg. Dat was, zo besloot ze, interessanter dan dribbelen.

O! Dat was van Annie Taylors gezicht af te lezen toen Jenn haar inhaalde. Maar het was niet de 'o' van: o, wat mooi. Het was eerder de 'o' van: o, mijn god, wat heb ik gedaan? Ze was uit haar auto gestapt en stond als aan de grond genageld, al haar aandacht gericht op de enige caravan in de omgeving. 'Is dit... uh... 'm?' zei ze met een snelle blik op Jenn.

'Wel cool, hè?' antwoordde Jenn sardonisch. 'Als je graag tussen de zwarte schimmel en vochtplekken wilt wonen, ben je hier aan het juiste adres.'

'Possession Point,' zei Annie, vooral tegen zichzelf. En toen weer tegen Jenn: 'Is dit... echt? Ik bedoel, is dit het? Jij woont hier toch niet ook, hè?' Annie keek om zich heen, maar wat er op deze ellendige plek ook te zien was, erg bemoedigend was het niet.

Jenn wees naar haar huis, dat een eindje verderop en dichter bij het water stond. Het was een oud pand, maar in iets betere staat dan de caravan. Het was opgetrokken uit grijze planken met een bedenkelijk dak, en iets verderop stond aan de waterkant een aasschuur die gevaarlijk overhelde in de richting van een aanmeersteiger. Deze twee bouwsels leken te verrijzen uit stapels drijfhout, massa's oude netten en een berg van van alles en nog wat, van op hun kop liggende aluminium boten tot ondersteboven liggende toiletputten.

Terwijl Annie Taylor dit alles in zich opnam, kwam Jenns vader Bruce het huis uit en liep de gammele traptreden van de veranda af. Hij riep: 'Ben jij Annie Taylor?' waarop Annie weinig geestdriftig reageerde met: 'U bent zeker meneer McDaniels.'

'Dat klopt helemaal,' zei hij.

'Dat is... uh... Dat is geweldig,' antwoordde Annie, hoewel de aarzeling in haar woorden beslist iets anders aangaf.

Jenn kon het haar amper kwalijk nemen. Annie Taylor had waarschijnlijk nog nooit van haar leven iemand als Bruce McDaniels gezien. Hij deed zich graag voor als een portret met een hoofdletter P en deed

er alles aan om excentriek over te komen. Dus hij droeg zijn grijze haar in Ben Franklin-stijl, tot op zijn schouders. Over zijn kale kruin, die zo groot was als een soepkom, droeg hij een skimuts uit de kringloopwinkel, zo eentje waar SKI SQUAW VALLEY op stond, hoewel hij nog nooit van zijn leven op ski's had gestaan. Hij zag er verschrikkelijk uit, was zo mager als een lat, op zijn buik na, die over zijn broekband hing waardoor hij er meestal uitzag alsof hij zwanger was.

Hij groef in zijn zak en zei: 'Heb hier je sleutel,' toen de voordeur nogmaals openging en Jenns twee broertjes naar buiten stormden.

'Wie is zij in godsnaam?' vroeg Petey op hoge toon.

'Pap, hij heeft verdomme een hotdog gegeten terwijl die voor het avondeten bedoeld waren!' riep Andy uit. 'Jenny, zeg er wat van! Je hebt gehoord wat mam zei.'

'Kop dicht, rattenstaarten,' zei Bruce McDaniels opgewekt terug. 'Dit is Annie Taylor, onze nieuwe buurvrouw. En dit hier, Annie, zijn de vruchten van mijn lendenen: Jennifer, Petey en Andy. Jenn is trouwens degene met de voetbal.' Hij grinnikte alsof hij een geweldige grap had gemaakt, hoewel Jenn met haar bobkapsel en jongensachtige lijf meer dan eens voor jongen werd aangezien.

Annie zei beleefd dat ze het aangenaam vond om kennis met hen allemaal te maken, waarop Bruce haar vormelijk de sleutel van de caravan overhandigde. Hij zei tegen haar dat hij diezelfde ochtend het slot van de deur nog eens goed had gesmeerd, dat ze zou merken dat de plek tiptop in orde was en dat binnen alles het deed.

Annie keek vertwijfeld, maar ze mompelde: 'Nou, dat is geweldig,' terwijl ze de sleutel van hem aanpakte. Ze rechte haar schouders, deed de deur van het slot, stak haar hoofd naar binnen en zei: 'O jeetje.' Ze stond even snel weer buiten als ze naar binnen was gegaan. Ze wierp de toekijkende familie McDaniels een glimlach toe en begon haar auto uit te laden. Ze had de dozen netjes dichtgeplakt en gelabeld. Ze had een computer en printer. Ze had een set prachtige, bij elkaar passende koffers. Ze zette alles vlak over de drempel in de caravan.

Niemand van de McDaniels-clan maakte aanstalten om haar te helpen, en wie kon het hun ook kwalijk nemen? Geen van hen geloofde ook maar een moment dat ze het er één nacht zou uithouden.

De eerste vierentwintig uur van Annie Taylors verblijf bleef Jenn uit haar buurt, voornamelijk uit schaamte. Drie uur nadat Annie haar auto had uitgeladen, was Jenns moeder thuisgekomen met haar Subaru Forester, een rammelkast die dienstdeed als de South Whidbey Taxi Company.

Bruce McDaniels was in die drie uur doorgegaan met zijn uitgebreide experiment om zijn brouwsels op kwaliteit te controleren en toen Jenns moeder uit de Subaru stapte en vermoeid naar het huis wilde lopen, begroette hij haar brullend: 'Kuh-kuh-kuh Katie! Mijn móó-ie-e Katie!' Hij rende naar haar toe om haar gedag te zeggen, viel op zijn knieën en ging door met zingen. En Jenns moeder had uitgeroepen: 'Hoe kón je! Alweer!' en was prompt in huilen uitgebarsten. Jenn herstelde van de vreselijke vernedering van dit alles door zich in haar slaapkamer te verstoppen, te wensen dat haar ouders allebei zouden verdwijnen en dat ze Andy en Petey meenamen.

Uit haar raam begluurde ze Annie Taylor, die zo nu en dan de caravan uitkwam om ofwel hout naar binnen te slepen voor de kachel die de plek verwarmde ofwel om langs het met wrakhout bezaaide strand te lopen. Als ze het laatste deed, nam ze een verrekijker mee. Dan ging ze boven op de knoestige wortels van een stuk drijfhout staan en zocht daarmee het wateroppervlak af. Eerst dacht Jenn dat ze op zoek was naar de daar rondzwemmende orka's. Het hele jaar door waren er zwaardwalvissen te vinden in Possession Sound, en zeventig ervan leefden binnen een straal van vijftenzeventig kilometer om het eiland Whidbey. Jenn vond dat de enige interessante zeewezens.

De derde keer dat Annie over het strand liep, nam ze een camera en statief mee. Jenn besloot dat ze dan waarschijnlijk een fotograaf van wilde dieren was, en ze vroeg dat tijdens het ontbijt aan haar vader op de dag na Annies aankomst. Behalve Jenn was hij de enige die al op was. Het was buiten ijskoud en zoals gewoonlijk was het in huis niet veel warmer. De rest van de gezinsleden had kennelijk besloten dat ze maar het beste de kou onder de dekens konden uitzitten, maar het regende niet en bij helder weer kon je goed trainen, en dat was Jenn van plan te gaan doen. Maar toch, de kwestie-Annie lag er nog...

'Al sla je me dood,' was Bruce' antwoord op Jenns vraag over de jonge vrouw en haar gefotografeer. 'Het enige wat ik doe is de huur opstrijken en het enige wat me iets kan schelen is of ze 's nachts rustig is en de haring in de aasvijver niet de stuipen op het lijf jaagt. Als je er meer van wilt weten, zul je het aan Eddie moeten vragen. Wat mij betreft is onwetendheid een z-e-g-e-n.' Hij had in een *South Whidbey Record* van een week geleden zitten lezen terwijl hij dit zei. Maar nu keek hij op, zag de kleren die Jenn aanhad en zei: 'En waar ga jij eigenlijk in godsnaam naartoe, Jenn?' terwijl ze 'zie je later' tegen hem zei.

'Sprintjes trekken,' zei ze. 'De selectiewedstrijden komen eraan. All Island-meisjesvoetbal. Je weet wel.'

‘Wees in godsnaam voorzichtig als je de weg op gaat. Er ligt ijs en als je een been breekt...’

‘Ik breek geen been,’ zei ze tegen hem.

Buiten begon ze op de verandatrap bij de leuning rekoefeningen te doen. Haar adem was als een rookmachine in de ijsskoude lucht.

Er klonk een bons uit de richting van de caravan aan de overkant van het terrein en Annie Taylor beende naar buiten. Ze had zoveel kleren over elkaar aangetrokken dat het Jenn verbaasde dat ze zich nog zo snel kon voortbewegen. Ze liep naar de houtberg en begon haar armen vol te stapelen.

‘Stom, idioot, klote, stompzinig, zinloos, o ja, oké,’ kwam van Annie over het erf richting Jenn. ‘Alsof dit zo... O, geweldig. Je wordt bedankt.’

Jenn keek toe terwijl Annie het hout opstapelde en ermee naar de caravan terug wankelde. Ze keek nieuwsgierig naar de houtberg. Die slonk snel met de vrouw uit Florida. Alleen... Jenn besepte dat er geen geur van houtrook in de ochtendlucht hing.

Ze liep naar de deur van de caravan. Ze stak haar hoofd naar binnen en zei: ‘Zo ben je wel snel door je hout heen, hè?’

Annie zat op haar knieën voor een plumpe houtkachel en keek naar haar. ‘O, als dat toch eens waar was,’ zei ze. ‘Geen enkel blok wil branden. Ik probeer gewoon een verdomd stuk hout te vinden dat dat wél doet.’

‘Ook raar,’ zei Jenn. ‘Het zou prima moeten fikken.’

‘Nou, zou moeten fikken en fikken zijn twee verschillende dingen. Als jij rook uit deze caravan ziet komen, dan komt die uit mijn oren, geloof mij maar.’

‘Zal ik er even naar kijken?’

‘Ga je gang. Als jij dit kloteding aan de praat kunt krijgen – sorry dat ik het zo zeg, maar ik ben zó gefrustreerd en de hele nacht heb ik het zo koud gehad dat mijn tieten eraf voren – dan krijg je een ontbijt van me.’

Jenn lachte. ‘Bevroren tieten, hè?’ zei ze. ‘Oef. La’ me maar effe naar die kachel kijken.’

2

Jenn keek in de caravan rond en zei: 'Jeetje. Waarom huur je dit eigenlijk?'

'Ik heb dit water hier nodig.' Naast de kachel griste Annie een van de stuk of twintig houtblokken weg die al over de vloer verspreid lagen.

'Uh... Is dit een eiland?' zei Jenn. 'De laatste keer dat ik naar buiten keek was er overal water.'

'Ja, natuurlijk. Maar ik heb dít water nodig.'

'Dat is overal hetzelfde.'

'Mis,' zei Annie. Ze wees naar de houtkachel, de deur hing als een tandeloze zwarte muil open. 'Zo, heb jij verstand van die dingen?'

'Ik weet dat je de asla moet legen,' zei Jenn nadat ze er een vluchtige blik in had geworpen. 'Als je dat niet doet, brandt er niets in die kachel. En hoe zit het met de schuiven? Staan ze wel open? Ik durf te wedden dat niemand het rookkanaal heeft gecontroleerd, en er ligt vast een vogelnest op de schoorsteen.'

Annie zei: 'O,' maar ze maakte geen aanstalten om die problemen aan te pakken. In plaats daarvan zonk ze neer op een smerige keukenstoel met verchromde poten en keek troosteloos de ruimte rond.

Voor Jenn gaf de hele atmosfeer in de caravan blijk van een ernstig gevaar voor de gezondheid. Afgezien van de stoel met de verchromde poten waar Annie op zat, bestond het meubilair uit nog zo'n stoel, een caravanbank met gescheurde bekleding, een wankelende tafel en een beschimmelde divan die onder een raam stond dat zo lek was dat op de vensterbank iets wat verdacht veel op mos leek, aan het lijndansen was. De plek was in verschillende opzichten een snelle weg naar het graf. Jenn vroeg zich af hoe lang Annie van plan was te blijven.

Ze krabde op haar hoofd en zei: 'Wil je dat ik die houtkachel voor je aan de praat krijg?'

'O, wil je dat doen?' zei Annie, die onmiddellijk opklaarde. 'Ik zou voor je op mijn knieën vallen en je ring kussen. Alleen... ik zag dat je rekoefeningen aan het doen was. Stond je niet op het punt om te gaan rennen, of zo? Ik bedoel, ik wil niet dat je...'

‘Maakt niet uit. Dit is zo gepiept.’

Jenn liep naar buiten en pakte een van de aasemmers die ze had gebruikt voor haar dribbeloefeningen. Ze bracht die naar de houtkachel en begon de as erin te scheppen. Ze bedacht dat Annie waarschijnlijk had besloten dat de attributen die naast de kachel stonden deel uitmaakten van het algehele decor. Er zat zoveel stof op dat wel duidelijk was dat ze in geen jaren door iemand waren aangeraakt.

Onder het scheppen zei ze: ‘Hier heeft zolang ik leef nog nooit iemand gewoond. Weet je zeker dat je wilt blijven? Ik bedoel, je kunt hier echt ziek worden, hoor.’

‘Het moet hier nodig opgeknapt worden, zoveel is wel duidelijk,’ zei Annie instemmend. ‘Ik hoopte eigenlijk dat warm water, ammoniak, zuiveringszout, bleekwater en schoonmaakazijn dat probleem zouden oplossen.’

‘En anders blazen we de boel op,’ zei Jenn.

‘Nou,’ voegde Annie eraan toe, ‘dat is misschien niet eens zo’n gek idee.’

Daar moesten ze samen om lachen. Annie had een leuke lach. Ze had mooie witte tanden en een prettige glimlach. Jenn mocht haar wel en vroeg zich af hoe oud ze was. Veel ouder dan zijzelf, dat was wel zeker, maar Jenn vroeg zich af of ze evengoed vriendinnen konden worden. Vriendinnen waren schaars op dit deel van het eiland.

Ze kreeg wat kranten in het oog die onder een paar houtblokken lagen. Ze trok ze eronderuit en liet Annie zien hoe je een fatsoenlijk vuurtje stookt: eerst proppen krantenpapier, daarna een behoorlijke hoeveelheid droog aanmaakhout en daarbovenop houtblokken. Ze keek naar Annie om te kijken of ze oplette, en Annie schonk haar een glimlach, hoewel Jenn moest toegeven dat een vrouw met kentekenplaten uit Florida op haar auto waarschijnlijk niet vaak een vuurtje had gestookt.

Ze ging staan en veegde haar handen af. Toen Annie haar de lucifers aanreikte, zei ze: ‘Eerst de schoorsteen.’ Ze ging naar buiten waar ze zich op het dak van de caravan hees en zich een weg zocht door het puin dat zij en haar broers daar jarenlang bovenop hadden gegooid. Ze trof de schoorsteen precies zo aan als ze al had gedacht: bovenop lag een groot vogelnest. Dat haalde ze weg en ze riep door de schoorsteen omlaag: ‘Steek ’m maar in de fik, Annie.’ En na een paar ogenblikken schoot een bevredigende rookpluim de lucht in.

Toen ze de caravan weer in liep, trof ze Annie geknield voor de houtkachel aan, haar handen warmend als iemand die de vuurgod aanbad. Jenn deed nog wat aanmaakhout op de vlammen en legde uit hoe ze de kachel ’s nachts aan de praat moest houden. Annie knikte afwezig en

leunde op haar hielen naar achteren. Ze hield haar hoofd schuin naar Jenn en zei: 'Ik bedacht opeens iets... Heb je een baantje nodig of zo?'

Jenn had altijd een baantje nodig. Net als mogelijke vriendinnen waren ook baantjes op dit deel van het eiland schaars. 'Wat moet ik doen? Het vuur aan de gang houden?'

'Ha. Dat ook.' Annie maakte een vaag gebaar om zich heen. 'Laten we er geen doekjes om winden, Jenn. Het is bakken met werk om deze plek op te knappen. Ik kan wel iets doen, maar niet alles want ik moet me ook met andere dingen bezighouden. Wil jij me helpen? Ik betaal je er natuurlijk voor.'

Het betaalgedeelte klonk goed. Het gedeelte dat ze dan in de buurt van de caravan moest blijven niet. 'Ik weet niet,' zei Jenn. 'Misschien. Ik bedoel, het is hier zo'n zootje en om er nou heel veel tijd in te gaan steken om het op te knappen...? Ik wil je niet beledigen, maar ik krijg er een beetje de kriebels van. Hoeveel moet je hier trouwens voor dokken?'

Toen Annie het bedrag noemde, keek Jenn haar met open mond aan. 'Jij wordt zó in de zeik genomen,' verklaarde ze. 'Dat is hartstikke oneerlijk. Je moet naar Eddie Beddoe toe gaan en er een betere deal uit slepen.'

Annies gezicht kreeg een pijnlijke uitdrukking terwijl ze in de bouwval rondkeek. 'Het is een beetje mijn eigen schuld, denk ik, omdat ik er zo'n haast mee had.'

'Haast hebben betekent nog niet dat iemand je mag beroven.'

'Zonder meer waar. Maar ik ben akkoord gegaan met de prijs. Als ik daar iets van had gezegd, had hij me misschien ergens anders naartoe gestuurd.'

'Wat geen slecht idee was geweest, als je het mij vraagt.'

Annie schudde haar hoofd. 'Zoals ik al eerder heb gezegd: ik moet in Possession Point zijn, en ik heb dit water nodig.'

'Waarom?'

'Nou ja... Daarom.'

'Is er soms een groot geheim? Dat Bigfoot in Possession Sound rondzwemt en je hier bent om hem op de foto te zetten, of zo?'

Annie zei eerst niets, dus even dacht Jenn dat ze echt de spijker op de kop had geslagen, hoe belachelijk dat ook klonk. Ze voegde eraan toe: 'Of misschien een prehistorisch waterding? Als ons eigen monster van Loch Ness?'

Het bleek dat ze er niet eens zover naast zat, want Annie gaf zich gewonnen en zei: 'Ach, wat ook. Je komt er uiteindelijk toch wel achter, vermoed ik. Vooral als je voor me gaat werken.'

'Waar kom ik achter?'